

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

30.3.2011

B7-0229/2011

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniami Rady i Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie czwartej konferencji ONZ poświęconej krajom najsłabiej rozwiniętym (9-13 maja 2011 r.)

**Eleni Theoharous, Filip Kaczmarek, Gay Mitchell, Michèle Striffler,
Maurice Ponga, Alf Svensson**
w imieniu grupy politycznej PPE

RE\862799PL.doc

PE459.762v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie czwartej konferencji ONZ poświęconej krajom najsłabiej rozwiniętym (9-13 maja 2011 r.)

Parlament Europejski,

- uwzględniając kryteria określone przez komisję ONZ ds. polityki rozwoju (CDP) w celu identyfikacji krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC),
  - uwzględniając Deklarację paryską z września 1990 r. w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych,
  - uwzględniając sprawozdanie Konferencji ONZ ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) zatytułowane „Kraje najsłabiej rozwinięte – sprawozdanie za 2002 r. – uciec z pułapki nędzy”,
  - uwzględniając brukselski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych przyjęty podczas trzeciej konferencji ONZ poświęconej krajom LDC, która odbyła się w maju 2001 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ na temat wdrożenia programu działań na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych w latach 2001-2010 (A/65/80),
  - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 63/227 z 2009 r. w sprawie wdrożenia brukselskiego programu działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych w latach 2001-2010,
  - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/213 z 2010 r. w sprawie czwartej konferencji ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych,
  - uwzględniając inicjatywę UE „wszystko oprócz broni”,
  - uwzględniając wyniki posiedzenia ONZ na wysokim szczeblu w sprawie milenijnych celów rozwoju (MCR), które odbyło się we wrześniu 2010 r.,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczący stanowiska UE na czwartą konferencję ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych,
  - uwzględniając umowę z Kotonu i związane z nią protokoły handlowe,
  - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w 1971 r. Organizacja Narodów Zjednoczonych uznała kraje najsłabiej rozwinięte za najbiedniejszą i najsłabszą część społeczności międzynarodowej oraz że od czasu utworzenia tej kategorii państw liczba krajów najsłabiej rozwiniętych uległa niemal podwojeniu – z 25 do 49,

- B. mając na uwadze, że od 1981 r. wspólnota międzynarodowa przyjęła trzy programy działania pozwalające zmobilizować światowe poparcie dla społeczno-gospodarczego rozwoju krajów najsłabiej rozwiniętych,
- C. mając na uwadze, że podczas trzeciej konferencji ONZ poświęconej krajom najsłabiej rozwiniętych przyjęto 10-letni program określający środki, które powinny zostać wdrożone przez kraje LDC i kraje partnerskie wspierające ich rozwój, w celu zmniejszenia skali skrajnego ubóstwa i uporczywego głodu poprzez ukierunkowane działania na powiązanych wzajemnie obszarach,
- D. mając na uwadze, że w związku z zakończeniem programu brukselskiego Zgromadzenie Ogólne ONZ zwołało w Stambule czwartą konferencję ONZ poświęconą krajom najsłabiej rozwiniętym, aby wymienić najlepsze wzorce postępowania i zdobyte doświadczenia, określić strategie i wyzwania, przed którymi staną kraje najsłabiej rozwinięte w najbliższym dziesięcioleciu, oraz niezbędne działania,
- E. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich 10 lat tylko trzy kraje – Botswana, Republika Zielonego Przylądka i Malediwy – wyszły z grona krajów najsłabiej rozwiniętych,
- F. mając na uwadze, że pomimo pewnych dalekosiężnych reform krajom najsłabiej rozwiniętym nie udało się rozwiązać kwestii braku zasobów administracyjnych i finansowych,
- G. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy, kryzys związany z bezpieczeństwem żywnościowym i kryzys energetyczny pokazały, że kraje LDC są w ogromnym stopniu narażone na wstrząsy zewnętrzne, oraz spowodowały dalsze zmiany w ich rozwoju społecznym,
- H. mając na uwadze, że połowa ludności krajów najsłabiej rozwiniętych, tj. ponad 800 milionów osób, nie jest w stanie korzystać ze swych praw podstawowych i zaspakajać swoich podstawowych potrzeb pod względem bezpieczeństwa żywnościowego i samowystarczalności; mając na uwadze, że w krajach LDC występuje wiele form ubóstwa, łącznie z brakiem infrastruktury oświatowej, zdrowotnej i społecznej, oraz że kraje te są bardzo podatne na klęski żywiołowe,
- I. mając na uwadze, że w okresie 2000-2010 średni wskaźnik rozwoju społecznego wzrósł zaledwie z 0,34 do 0,39, a przeciętne kraje LDC znajdują się na właściwej drodze do osiągnięcia jedynie dwóch z siedmiu wskaźników milenijnych celów rozwoju,
- J. mając na uwadze, że pomimo zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej poziom wsparcia nadal nie osiągnął celu 0,2% założonego w brukselskim programie działania, a większość krajów najsłabiej rozwiniętych nadal boryka się ze skrajnym ubóstwem, brakiem potencjału produkcyjnego i rosnącym bezrobociem,
- K. mając na uwadze, że stagnacja gospodarcza wynika głównie z niestabilności politycznej, niepokoju społecznego, złego zarządzania i korupcji, a mniej więcej w jednej trzeciej krajów LDC mają lub miały miejsca krwawe konflikty,
- L. mając na uwadze, że przepisy traktatu lizbońskiego oraz decyzja przyjęta przez Radę

w maju 2005 r. odnoszą się do spójnej polityki obejmującej kwestie współpracy handlowej i rozwojowej, zmian klimatu, transportu, energetyki, bezpieczeństwa żywnościowego i migracji oraz do wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa,

- M. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój wymaga wspierania zdrowia, edukacji i szkoleń, promowania zasad demokracji i praworządności, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz że wszystkie te obszary stanowią trzon polityki UE na rzecz rozwoju,
1. pozytywnie odnosi się do decyzji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie zorganizowania w maju 2011 r. czwartej konferencji ONZ poświęconej krajom najsłabiej rozwiniętym, która będzie dla społeczności międzynarodowej okazją do potwierdzenia ogólnego zaangażowania na rzecz wyjścia naprzeciw potrzebom krajów LDC oraz do wygospodarowania dodatkowych środków dla nich;
  2. apeluje o dokonanie dokładnej oceny brukselskiego programu działania oraz uważa, że nowy program musi przynieść konkretne wyniki, zawierać jasne cele i wskaźniki oraz opierać się na skutecznych i przejrzystych mechanizmach kontroli i działań następczych;
  3. podkreśla, że zasadniczo wszystkie kraje rozwijające się powinny mieć dostęp do pomocy rozwojowej UE, jednak szczególną uwagę należy poświęcić krajom najsłabiej rozwiniętym, jako że wyeliminowanie ubóstwa pozostaje nadrzędnym celem;
  4. przypomina, że celem każdego kraju jest wyjście z grupy krajów LDC, i zwraca uwagę na podstawy, jakie stworzono podczas szczytu poświęconego milenijnym celom rozwoju we wrześniu 2010 r., w kwestii przyspieszenia procesu eliminowania ubóstwa, osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego integracji, dobrego zarządzania i budowy potencjału;
  5. przypomina o znaczeniu osiągnięcia celu udzielanej krajom LDC oficjalnej pomocy rozwojowej ustalonego na poziomie 0,15-0,20% DNB, przeznaczenia na ten cel własnych zasobów oraz stworzenia innowacyjnych mechanizmów finansowania jako środek uzupełniających;
  6. uważa, że UE, która udziela najwyższej pomocy na rzecz rozwoju, musi nadal odgrywać wiodącą rolę we wspieraniu krajów LDC poprzez przyjęcie wspólnego stanowiska i poprawę mechanizmów współpracy z najsłabiej rozwiniętymi krajami partnerskimi w sposób zachęcający do wzajemnej odpowiedzialności i realizacji wzajemnych zobowiązań;
  7. podkreśla, że długofalowym celem współpracy na rzecz rozwoju musi być tworzenie warunków dla trwałego rozwoju gospodarczego; podkreśla zatem konieczność określenia potrzeb i strategii, zróżnicowania procesu liberalizacji i przygotowania się do niego poprzez wspieranie potencjału w obszarze produkcji, dostaw i handlu oraz poprzez zwiększenie możliwości przyciągania przez kraje LDC inwestycji;
  8. podkreśla, że obowiązek zorganizowania przejścia na bardziej różnorodne sposoby produkcji spoczywa na rządach krajów LDC; wzywa UE do wspierania krajów

partnerskich w budowaniu potencjału umożliwiającego im realizację spójnego procesu zarządzania rozwojem, ponieważ jest on niezbędny, by zagwarantować, że kraje najsłabiej rozwinięte będą same ponosić odpowiedzialność za proces swojego rozwoju;

9. podkreśla potrzebę podjęcia nowych środków służących włączeniu krajów LDC do gospodarki światowej i poprawie ich dostępu do rynków UE; wzywa Komisję do zwiększenia pomocy związanej z handlem, aby wspierać kraje najbardziej potrzebujące w stawianiu czoła konkurencji wynikającej z liberalizacji rynku;
10. przypomina, że unijna inicjatywa „wszystko oprócz broni” powinna nadal leżeć u podstaw stosunków UE z krajami najsłabiej rozwiniętymi i zapewniać swobodny i nieograniczony dostęp do towarów pochodzących z krajów LDC; podkreśla, że system został uzupełniony nowymi uproszczonymi i bardziej sprzyjającymi rozwojowi zasadami pochodzenia w ramach systemu ogólnych preferencji taryfowych (GSP), co powinno ułatwić stosunki handlowe krajów najsłabiej rozwiniętych z UE;
11. jest zdania, że wszystkie kraje rozwinięte i większość krajów wschodzących powinny za pomocą podobnych inicjatyw otworzyć swoje rynki na produkty z krajów LDC;
12. ma świadomość, że nie osiągnięto jeszcze wszystkich początkowych celów inicjatywy „wszystko oprócz broni”, przez co jakość i wartość wymiany handlowej krajów najsłabiej rozwiniętych z UE nie spełniła oczekiwań, głównie z powodu braku odpowiedniej infrastruktury związanej z handlem i infrastruktury portowej; opowiada się za rozwojem takiej infrastruktury, ponieważ ma ona zasadnicze znaczenie dla zwiększenia potencjału handlowego;
13. podkreśla znaczenie handlu regionalnego i integracji regionalnej, jako że są to kluczowe czynniki mogące poszerzyć rynki w krajach LDC i zwiększyć ich perspektywy; w tym kontekście zwraca uwagę, że wyważone i kompleksowe umowy o partnerstwie gospodarczym mogą w szczególności wesprzeć wzrost i potencjał handlowy;
14. podkreśla znaczenie współpracy regionalnej i większego zaangażowania się wszystkich zainteresowanych stron, w tym podmiotów krajowych i regionalnych, parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego;
15. wzywa do priorytetowego traktowania bezpieczeństwa żywnościowego i potencjału produkcyjnego w rolnictwie w krajach najsłabiej rozwiniętych poprzez skuteczne środki związane z niestabilnością cen, uregulowane ceny surowców, ochronę krajów LDC przed podatnością na zagrożenia oraz jej kontrolę;
16. przypomina, że pokój i bezpieczeństwo mają kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii rozwojowych oraz że UE powinna przyjąć lepiej skoordynowane podejście w celu rozwiązania kwestii związanych ze stabilnością w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz wspierania wysiłków pozwalających na budowę państw żyjących w pokoju i zgodnie z zasadami demokracji i integracji;
17. wzywa UE i najsłabiej rozwinięte kraje partnerskie do wspierania współpracy na rzecz dobrego zarządzania, demokracji, praw człowieka i równości płci;

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.